

Draga mea Corina,

Niste "oameni de bine" (dintre aceia care nu te cauta decit atunci cind vor sa fie siguri ca te indispun) m-au povatuit insistent cum c-ar trebui (in sfirsit!) sa aflu despre tine "adevarul"... "Adevarul" gol-golut care circula prin mass media de citeva zile incoace si pe la toate orele, doar doar mi-oi deschide si eu ochii! In al 12-lea ceas!

Daca as fi stiut ca-i intereseaza atit de mult sa stie adevarul despre tine, i-as fi scutit de atita infrigurata asteptare...pentru ca noi doua ne cunoastem de multa vreme... de prin '94. De fapt, eu te cunosteam mai de mult, stiam deja totul (=adevarul) despre tine cind ne-am cunoscut; mai exact, cind m-ai cunoscut tu pe mine. Dovada: demult, cindva, locuiai pe Strada Sperantei, la parter; aveai numarul de telefon 228537; calatoreai frecvent cu masina 179 si ocazional cu trenul fericirii!

S-au scurs multe toamne de atunci, din vremea in care imi intrebam parintii, asa, intr-o doara... unde anume are statie masina 179... Si de cite ori n-am format pe ascuns numarul de telefon din cintec (dar oare ce m-as fi facut de-ai fi raspuns, cu-adevarat?!)... pentru ca, fireste, "notiunea" de admiratoare a fost inventata special pentru mine!

Apoi, in timp, am mai aflat citeva adevaruri despre tine - chestiuni, ce-i drept, lipsite de importanta pentru devoratorii de senzatii tari de prin ziare: credinta in Dumnezeu, pomenile si actele caritabile, generozitatea fata de prieteni, dragostea curata pentru animale (altele decit omul!)... Dar despre toate astea nu se va scrie niciodata pe pagina intii si nici nu se va povesti in "prime time"...

N-am avut rabdarea si nici dispozitia sa pun cap la cap cei citiva bulgari de namol care m-au murdarit, prin ricoseu... (ceva cu niste balcoane si niste muncitori, parca).

Nu iti scriu decit ca sa-ti marturisesc (daca are macar un dram de importanta pentru tine) ca nu ma intereseaza si nici nu m-a interesat vreodata ce s-a scris despre tine, mai ales de cind cu libertatea presei, care nu inseamna nimic altceva decit un fel de dezlegare la ponegrirea generala!

De-as fi putut sa am reactia gangsterilor de prin filmele americane, sa apar la televizor si sa strig ceva de genul "If you mess with her , you mess with me " si eventual sa impart niste pumni, niste gloante....ar fi fost o treaba eficienta, practica.

Din pozitia in care ma aflu insa, nu-mi ramine decit sa-ti declar, patetic dar adevarat, ca sint si voi ramine mereu alaturi de tine, idiferent de cantitatea de mocirla prin care vom fi nevoite sa inotam, sper eu, impreuna, pina la sfirsitul veacurilor...

Cu drag,
Elena